

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2021. gada 29. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Banku uzraudzība – Kredītiestāžu reorganizācija un likvidācija – Direktīva 2001/24/EK – Kredītiestādes reorganizācijas pasākums, ko veic izcelsmes dalībvalsts iestāde – Tiesību, aktīvu vai saistību nodošana “pagaidu iestādei” – Nodošana atpakaļ kredītiestādei, attiecībā uz kuru tiek veikts reorganizācijas pasākums – 3. panta 2. punkts – *Lex concursus* – Reorganizācijas pasākuma spēkā esamība citās dalībvalstīs – Savstarpējā atzīšana – 32. pants – Reorganizācijas pasākuma ietekme uz norises gaitā esošu tiesvedību – Izņēmums no *lex concursus* piemērošanas – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmā daļa – Efektīva tiesību aizsardzība tiesā – Tiesiskās drošības princips

Lietā C-504/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 25. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 2. jūlijā, tiesvedībā

Banco de Portugal,

Fundo de Resolução,

Novo Banco SA, Sucursal en España

pret

VR,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*], F. Biltšens [*F. Biltgen*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente),

ģenerālvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre: L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 30. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Banco de Portugal* un *Fundo de Resolução* vārdā – *J. M. Rodríguez Cárcamo, abogado*, un *A. M. Rodríguez Conde, abogada*,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

- *Novo Banco SA, Sucursal en España* vārdā – *A. Fernández de Hoyos* un *J. I. Fernández Aguado*, *abogados*,
 - Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta*, pārstāve,
 - Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. M. De Socio*, *avvocato dello Stato*,
 - Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, kā arī *S. Jaulino*, *A. Homem*, *A. Pimenta*, *C. Raimundo* un *P. Barros da Costa*, pārstāvji, kuriem palīdz *T. Tönnies*, *advogada*,
 - Eiropas Parlamenta vārdā – *L. Visaggio* un *M. Sammut*, kā arī *P. López-Carceller* un *R. Ignătescu*, pārstāvji,
 - Eiropas Savienības Padomes vārdā – *A. de Gregorio Merino* un *I. Gurov*, kā arī *E. d’Ursel*, pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis*, *J. Rius Riu* un *K.-Ph. Wojcik*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2020. gada 19. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK (2001. gada 4. aprīlis) par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju (OV 2001, L 125, 15. lpp.) 3. panta 2. punkta, LES 2. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. panta, kā arī vispārējā tiesiskās drošības principa interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp, no vienas puses, *Banco de Portugal*, kā arī *Fundo de Resolução* (turpmāk tekstā – “Noregulējuma fonds”) un *Novo Banco SA, Sucursal en España* (turpmāk tekstā – “Spānijas *Novo Banco*”) un, no otras puses, personu VR prasībā par šīs pēdējās iegādāto priekšrocību akciju pirkuma līguma spēkā neesamību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2001/24 3., 4., 6., 7., 11., 16., 23. un 30. apsvērumus ir formulēts šādi:
 - “(3) Šī direktīva veido daļu no Kopienas tiesiskā regulējuma, kas noteikts ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK (2000. gada 20. marts) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu [(OV 2000, L 126, 1. lpp.)]. Tādējādi savas darbības laikā kredītiestāde un tās filiāles veido vienu subjektu, kas pakļauts tās valsts kompetentu iestāžu uzraudzībai, kurā ir piešķirta visā Kopienā spēkā esošā atļauja.
 - (4) Jo īpaši nebūtu vēlams atteikties no šādas savienības starp iestādi un tās filiālēm, ja ir nepieciešams veikt reorganizācijas pasākumus vai uzsākt likvidāciju.

[..]

(6) Izcelsmes dalībvalsts tiesu un administratīvajām iestādēm vienīgajām ir jābūt tiesībām lemt par reorganizācijas pasākumiem un to īstenošanu attiecīgajā valstī, kas paredzēti spēkā esošajos likumos. Ņemot vērā grūtības, saskaņojot dalībvalstu tiesību aktus un praksi, ir jāparedz, ka dalībvalstīm ir savstarpēji jāatzīst pasākumi, ko katra no tām ir veikusi, lai atjaunotu to kredītiestāžu ekonomisko dzīvotspēju, kurām tā ir izsniegusi atļaujas.

(7) Ir būtiski nodrošināt, lai visās dalībvalstīs spēkā būtu reorganizācijas pasākumi, ko veic izcelsmes dalībvalsts administratīvās vai tiesu iestādes, un pasākumi, kurus šo reorganizācijas pasākumu vadīšanas nolūkā veic minēto iestāžu nozīmētas personas vai iestādes, tostarp pasākumi, kuros pastāv iespējama pārtraukt maksājumus, pārtraukt izpildes pasākumus vai samazināt atbildību, un jebkādi citi pasākumi, kas varētu ietekmēt trešo personu pastāvošās tiesības.

[..]

(11) Par reorganizācijas pasākumu veikšanu ir nepieciešams informēt trešās personas tajās dalībvalstīs, kur atrodas filiāles, ja šādi pasākumi varētu traucēt īstenot dažas to tiesības.

[..]

(16) Vienāda attieksme pret kreditoriem paredz, ka kredītiestādi likvidē saskaņā ar vienotības un universalitātes principiem, kas paredz izcelsmes dalībvalsts administratīvo un tiesu iestāžu ekskluzīvu kompetenci un to lēmum[u] atzīšanu, kā arī to, ka [to lēmumi ir jāatzīst, proti, tiem ir jāvar nepakārtoti nekādām formalitātēm visās dalībvalstīs radīt izcelsmes dalībvalsts tiesību aktos paredzētās sekas], izņemot gadījumus, kad šajā direktīvā paredzēts citādi.

[..]

(23) Lai gan ir svarīgi ievērot principu, ka visas reorganizācijas pasākumu vai likvidācijas procesa sekas, gan procesuālās, gan materiālās, nosaka izcelsmes dalībvalsts tiesību aktos, ir nepieciešams arī iegaumēt, ka šīs sekas var būt pretrunā ar tiem noteikumiem, ko parasti piemēro attiecīgās kredītiestādes un tās nodaļu, kas atrodas citās dalībvalstīs, ekonomiskajai un finanšu darbībai. Dažos gadījumos atsauce uz citas dalībvalsts tiesību aktiem ir viennozīmīga norāde uz principu [ir neizbēgams ierobežojums principam], ka ir piemērojami izcelsmes dalībvalsts tiesību akti.

[..]

(30) Uz reorganizācijas pasākumu vai likvidācijas procesa ietekmi uz nepabeigtu tiesas prāvu attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kurā notiek šis tiesas process, izņēmuma kārtā [ne]piemērojot *lex concursus*. Uz šo pasākumu un procesa ietekmi uz atsevišķām izpildes nodrošināšanas darbībām šādu tiesas prāvu rezultātā attiecas izcelsmes dalībvalsts tiesību akti saskaņā ar šajā direktīvā noteikto parasto kārtību.”

4 Direktīvas 2001/24 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šī direktīva attiecas uz kredītiestādēm un to filiālēm, kas ir izveidotas dalībvalstīs, kas nav dalībvalstis, kurās atrodas to galvenie biroji, kā noteikts Direktīvas 2000/12/EK 1. panta 1. un 3. punktā, ievērojot minētās direktīvas 2. panta 3. punktā izklāstītos nosacījumus un izņēmumus.”

5 Saskaņā ar Direktīvas 2001/24 2. panta septīto ievilkumu ar “reorganizācijas pasākumiem” ir saprotami “pasākumi, kas paredzēti, lai saglabātu vai atjaunotu kādas finanšu iestādes finanšu stāvokli, un kas varētu ietekmēt trešo personu iepriekš pastāvējušas tiesības, tostarp pasākumi, kuros pastāv iespējama pārtraukt maksājumus, pārtraukt piespiedu izpildes pasākumus vai samazināt atbildību [prasījumus]”.

- 6 Šīs direktīvas 3. pantā “Reorganizācijas pasākumu noteikšana – piemērojamie tiesību akti” ir paredzēts:

“1. Tikai izcelsmes dalībvalsts administratīvajām vai tiesu iestādēm ir tiesības lemt par viena vai vairāku reorganizācijas pasākumu īstenošanu kredītiestādē, tostarp citās dalībvalstīs reģistrētās filiālēs.

2. Reorganizācijas pasākumus piemēro saskaņā ar izcelsmes dalībvalstī spēkā esošajiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem un procedūrām, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi.

Šie pasākumi saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem pilnībā turpina darboties Kopienas teritorijā bez jebkādam turpmākām formalitātēm, tostarp attiecībā pret trešajām personām citās dalībvalstīs, pat tad, ja tiem piemērojamais uzņēmējas dalībvalsts noteikumos nav paredzēti šādi pasākumi vai arī to izpilde ir pakļauta nosacījumiem, kas nav izpildīti.

Reorganizācijas pasākumi ir spēkā visā Kopienas teritorijā, tiklīdz tie ir stājušies spēkā tajā dalībvalstī, kur tos veic.”

- 7 Saskaņā ar minētās direktīvas 32. pantu “Nepabeigtas tiesas prāvas”:

“Reorganizācijas pasākumu vai likvidācijas procesa ietekmi uz nepabeigtām tiesas prāvām saistībā ar aktīviem vai tiesībām, kas kredītiestādei ir anulētas, regulē vienīgi tās dalībvalsts tiesību akti, kurā notiek attiecīgā tiesas prāva.”

Spānijas tiesības

- 8 Ar 2005. gada 22. aprīļa *Ley 6/2005 sobre saneamiento y liquidación de las entidades de crédito* (Likums 6/2005 par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju; 2005. gada 23. aprīļa *BOE* Nr. 97, 13912. lpp.) Spānijas tiesību sistēmā tika transponēta Direktīva 2001/24.

- 9 Šā likuma 19. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ja attiecībā uz kredītiestādi, kurai kādā Eiropas Savienības dalībvalstī ir izsniegta atļauja un kurai ir vismaz viena filiāle vai kura sniedz pakalpojumus Spānijā, tiek noteikts reorganizācijas pasākums vai uzsākts likvidācijas process, minētais pasākums vai process bez jebkādam turpmākām formalitātēm rada visas tiesiskās sekas Spānijā, tiklīdz tie šādas sekas rada dalībvalstī, kurā pasākums ticis noteikts vai likvidācijas process ticis uzsākts.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 10 2008. gada 10. janvārī VR noslēdza līgumu ar *Banco Espírito Santo, Sucursal en España* (turpmāk tekstā – “Spānijas BES”), saskaņā ar kuru viņa iegādājās Islandes kredītiestādes *Kaupthing Bank* priekšrocību akcijas aptuveni 166 000 EUR vērtībā (turpmāk tekstā – “akciju pirkuma līgums”). Toreiz Spānijas BES bija Portugālē reģistrētās bankas *Banco Espírito Santo* (turpmāk tekstā – “BES”) filiāle Spānijā.
- 11 Ņemot vērā to, ka BES bija nonākusi nopietnās finansiālās grūtībās, *Banco de Portugal* valde ar 2014. gada 3. augusta lēmumu, kas tika grozīts ar 2014. gada 11. augusta lēmumu (turpmāk tekstā – “2014. gada augusta lēmums”), attiecībā uz šo kredītiestādi noteica tā sauktos “neregulējuma” pasākumus.
- 12 Ar šo lēmumu *Banco de Portugal* nolēma izveidot “pagaidu banku” jeb “pagaidu iestādi” ar nosaukumu *Novo Banco SA*, kurai tika nodoti šā lēmuma 2. pielikumā minētie BES aktīvi, pasīvi un citi ārpusbilances posteņu elementi.

- 13 Šajā 2. pielikumā tika uzskaitīti vairāki pasīvu elementi, kas netika nodoti *Novo Banco* un tādējādi palika *BES* īpašumā. Starp šiem pasīvu elementiem bija šā 2. pielikuma pirmās daļas b) punkta v) apakšpunktā minētās “saistības vai iespējamās saistības, kuru pamatā ir krāpšana vai regulējošu, krimināltiesisku vai administratīvu noteikumu vai lēmumu pārkāpums”.
- 14 Pēc šā sprieduma 12. punktā minētās nodošanas Spānijas *Novo Banco* turpināja uzturēt darījumu attiecības, kuras VR bija nodibinājusi ar Spānijas *BES* attiecībā uz akciju pirkuma līguma ceļā iegādāto vērtspapīru glabāšanu un pārvaldību, kā arī turpināja saņemt komisijas naudu par šiem pakalpojumiem.
- 15 2015. gada 4. februārī VR pret Spānijas *Novo Banco* cēla prasību *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa, Spānija), kurā viņa lūdza galvenokārt atzīt akciju pirkuma līgumu par spēkā neesošu piekrišanas neesamības dēļ, kā arī piedzīt ieguldītās summas atmaksu vai – pakārtoti – izbeigt minēto līgumu, pamatojoties uz rūpības, godprātīguma un informācijas sniegšanas pienākumu neizpildi, kā arī piespriest šai banku iestādei maksāt zaudējumu atlīdzību.
- 16 Minētajā tiesā Spānijas *Novo Banco* izvirzīja iebildi par to, ka prasība pret to nevar tikt celta tāpēc, ka saskaņā ar 2014. gada augusta lēmuma 2. pielikumā noteikto šīs apgalvotās saistības ir pasīvs, kas tai nav ticis nodots.
- 17 Ar 2015. gada 15. oktobra spriedumu *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa) apmierināja VR prasību, uzskatot, ka šis pasīvu elements patiesībā ir gan ticis nodots *Novo Banco* saskaņā ar 2014. gada augusta lēmumu. Minētā tiesa uzskata, ka akciju pirkuma līguma noslēgšanas brīdī VR gribas izteikums bija defektīvs tāpēc, ka toreiz viņa bija 68 gadu vecumā un bez nekādām zināšanām finanšu jomā, savukārt Spānijas *BES* viņu nebija pienācīgi informējusi par viņas iegādāto priekšrocību akciju iedabu un ar tām saistītajiem riskiem. Tāpēc minētā tiesa atzina akciju pirkuma līgumu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža un piesprieda Spānijas *Novo Banco* atmaksāt VR visu pirkuma cenu.
- 18 Spānijas *Novo Banco* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Audiencia Provincial de Álava* (Alavas provinces tiesa, Spānija). Tiesvedības gaitā tā iesniedza divus *Banco de Portugal* 2015. gada 29. decembrī pieņemtos lēmumus (turpmāk tekstā – “2015. gada 29. decembra lēmumi”).
- 19 No šiem iesniedzējtiesas atreferētajiem lēmumiem izriet, ka 2014. gada augusta lēmuma 2. pielikuma pirmās daļas b) punkta vii) apakšpunkts turpmāk tika formulēts šādi: “jebkādi ar tirdzniecību, finanšu starpniecību, līgumu noslēgšanu un jebkādas iestādes emitētu finanšu instrumentu izplatīšanu saistīti pienākumi, garantijas, saistības vai iespējamās saistības”. Tika arī paskaidrots, ka “konkrēti, kopš tā brīža šādi *BES* pasīvi nav nodoti *Novo Banco*: [...] iii) visas kompensācijas saistībā ar to (nekustamā īpašuma un citu aktīvu pirkuma) līgumu neizpildi, kuri noslēgti līdz 2014. gada 3. augustam plkst. 20.00; [...] vi) visas kompensācijas un prasījumi saistībā ar tādu darījumu atcelšanu, ko *BES* veikusi kā finanšu un ieguldījumu pakalpojumu sniedzēja, un vii) jebkādas saistības, par ko ir uzsākta kāda no I pielikumā minētajām procedūrām”. Šo I pielikumā minēto procedūru skaitā ir arī VR celta prasība.
- 20 2015. gada 29. decembra lēmumos ir arī paredzēts, ka, “ciktāl aktīvi, pasīvi vai citi ārpusbilances posteņu elementi, [...] kam būtu bijis jāpaliek *BES* īpašumā, *de facto* tika nodoti *Novo Banco*, ar šo lēmumu no 2014. gada 3. augusta (plkst. 20.00) šie aktīvi, pasīvi vai ārpusbilances posteņu elementi no *Novo Banco* tiek nodoti atpakaļ *BES*”.
- 21 Tā kā *Audiencia Provincial de Álava* (Alavas provinces tiesa) šo Spānijas *Novo Banco* apelācijas sūdzību noraidīja, šī pēdējā ar ārkārtas pārsūdzību procesuālo pārkāpumu dēļ vērsās iesniedzējtiesā, proti, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija). *Banco de Portugal* un Noregulējuma fondam tika ļauts iestāties lietā Spānijas *Novo Banco* prasījumu atbalstam. Šie lietas dalībnieki uzskata, ka Spānijas *Novo Banco* neesot bijusi jāatzīst par atbildētāju pamatlietā, jo attiecīgais pasīvu elements nav ticis nodots *Novo Banco* un, pat ja arī tas būtu bijis nodots, šis pasīvu elements esot pēc tam nodots

atpakaļ *BES* saskaņā ar 2015. gada 29. decembra lēmumiem. Šie lietas dalībnieki arī apgalvo, ka saskaņā ar Direktīvas 2001/24 3. panta 2. punktu šie lēmumi rada sekas visās dalībvalstīs bez vajadzības veikt kādas turpmākas formalitātes.

- 22 Iesniedzējtiesa uzskata, ka 2015. gada 29. decembra lēmumi ir nevis paredzēti vienīgi kā 2014. gada augusta lēmuma skaidrojums, bet gan šo lēmumu groza ar atpakaļejošu spēku. Proti, no akciju pirkuma līguma izrietošās saistības pret VR, kas ar 2014. gada augusta lēmumu bija nodotas *Novo Banco*, saskaņā ar 2015. gada 29. decembra lēmumiem tiek nodotas atpakaļ *BES* ar atpakaļejošu spēku no 2014. gada 3. augusta.
- 23 Iesniedzējtiesai nav šaubu par to, ka reorganizācijas pasākums, ko veic kādas izcelsmes dalībvalsts kompetentā valsts iestāde, var būt apveltīts ar atpakaļejošu spēku, kā Tiesa to jau ir atzinusi 2013. gada 24. oktobra spriedumā *LBI* (C-85/12, EU:C:2013:697), un tā neapšaubā arī, ka pasīvi, kas ir nodoti *Novo Banco*, vēlāk var tikt nodoti atpakaļ *BES*. Tai savukārt nav skaidrs, vai saturiskie grozījumi, kas izdarīti, pieņemot 2015. gada 29. decembra lēmumus, ir jāņem vērā norises gaitā esošās tiesvedībās, kas bija sāktas pirms šo lēmumu pieņemšanas.
- 24 Šajā ziņā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai – ievērojot no Hartas 47. panta pirmās daļas, kā arī no tiesiskumam raksturīgā tiesiskās drošības principa izrietošo prasību par VR tiesību aizsardzības tiesā efektivitāti – ir pamatota Spānijas *Novo Banco*, *Banco de Portugal* un Noregulējuma fonda nostāja, ka pat gadījumā, ja iesniedzējtiesa apstiprinātu *Audiencia Provincial de Álava* (Alavas provinces tiesa) spriedumu, šis apstiprinājums nebūtu spēkā vai būtu veltīgs, jo ar 2015. gada 29. decembra lēmumiem attiecīgais pasīvu elements jebkurā gadījumā ir ticis nodots atpakaļ *BES* īpašumā no 2014. gada 3. augusta.
- 25 Šajos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar [Hartas] 47. pantā nostiprinātajām pamattiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, [LES] 2. pantā paredzēto tiesiskuma principu un vispārējo tiesiskās drošības principu ir saderīga tāda [Direktīvas 2001/24] 3. panta 2. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru citās dalībvalstīs norises gaitā esošās tiesvedībās bez jebkādam turpmākām formalitātēm ir jāatzīst sekas, ko rada izcelsmes [dalīb]valsts kompetentās administratīvās iestādes lēmums, kurš ar atpakaļejošu spēku groza šīs tiesvedības uzsākšanas brīdī pastāvējušo tiesisko regulējumu un kura rezultātā šim jaunajam lēmumam pretrunā esošajiem tiesu nolēmumiem tiek atņemta lietderīgā iedarbība?”

Par prejudiciālo jautājumu

Ievada apsvērumi

- 26 Ievadam, pirmām kārtām, ir jānorāda – kā redzams šā sprieduma 22. punktā –, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa pamatojas uz postulātu, ka ar 2015. gada 29. decembra lēmumiem 2014. gada augusta lēmums tiek grozīts, tostarp ar atpakaļejošu spēku nododot atpakaļ *BES* iespējamās *Novo Banco* saistības, uz kurām ir balstīta VR prasība.
- 27 *Novo Banco*, *Banco de Portugal* un Noregulējuma fonds, kā arī Portugāles valdība apstrīd šā postulāta pareizību. Šajā ziņā tie apgalvo, ka 2015. gada 29. decembra lēmumi nevis groza 2014. gada augusta lēmumu, bet gan tikai to sīkāk paskaidro un tāpēc iespējamo saistību, ar kurām tiek pamatota VR prasība, izslēgšana no to aktīvu un pasīvu skaita, kuri nodoti *Novo Banco*, izrietot no reorganizācijas pasākumiem, kas ir veikti nevis norises gaitā esošā tiesvedībā, bet gan pirms VR prasības celšanas 2015. gada 4. februārī.

- 28 Tomēr 2015. gada 29. decembra lēmumu tvērumu pārbaudīt nav Tiesas ziņā, jo jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi atbilstoši pašas konstatētajam tiesiskajam regulējumam un faktiskajiem apstākļiem, kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, tiek prezumēti par atbilstošiem (spriedums, 2020. gada 30. aprīlis, *Blue Air – Airline Management Solutions*, C-584/18, EU:C:2020:324, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Tādējādi, lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir jāvadās no postulāta, ka 2015. gada 29. decembra lēmumi patiešām ar atpakaļejošu spēku ir grozījuši 2014. gada augusta lēmumu un ka tie ir pieņemti norises gaitā esošas tiesvedības laikā, jo VR bija cēlusi prasību *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vītorijas pirmās instances tiesa) 2015. gada 4. februārī.
- 30 Otrām kārtām, pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka ar LESD 267. pantu ieviestās sadarbības starp valstu tiesām un Tiesu procedūras ietvaros tai ir jāsniedz valsts tiesai nodēriģa atbilde, kas ļautu šai tiesai izlemt tās izskatīšanā esošo lietu. Turklāt Tiesai var nākties ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies. Tālab Tiesai vajadzības gadījumā ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi (spriedumi, 2016. gada 13. septembris, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, 33. punkts; 2017. gada 8. jūnijs, *Freitag*, C-541/15, EU:C:2017:432, 29. punkts, un 2020. gada 17. decembris, *Generalstaatsanwaltschaft Berlin* (Izdošana Ukrainai), C-398/19, EU:C:2020:1032, 35. punkts).
- 31 Šajā gadījumā, lai arī iesniedzējtiesas vaicātais attiecas uz Direktīvas 2001/24 3. panta 2. punktu, ievērojot to, kas teikts šā sprieduma 26. punktā un atgādināts tā 29. punktā, ir jānorāda, ka atbildei uz iesniedzējtiesas vaicāto nozīmīgs ir šīs direktīvas 32. pants, jo tajā ir paredzēts izņēmums no minētā 3. panta 2. punkta attiecībā uz tiesību aktiem, kas ir piemērojami reorganizācijas pasākumu ietekmei uz norises gaitā esošām tiesvedībām.

Par lietas būtību

- 32 Ņemot vērā šos ievada apsvērumus, ir uzskatāms, ka ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/24 3. panta 2. punkts un 32. pants, aplūkoti kopā ar tiesiskās drošības principu un Hartas 47. panta pirmo daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ja tiesvedībā – kura notiek kādā citā, no izcelsmes dalībvalsts atšķirīgā dalībvalstī un kurā pēc būtības tiek izskatīts jautājums par pasīvu elementu, no kura šī kredītiestāde bija atbrivojusies kādā šajā izcelsmes dalībvalstī veikta pirmā reorganizācijas pasākuma rezultātā, – tiek bez kādiem citiem nosacījumiem atzītas sekas, ko rada kāds otrais reorganizācijas pasākums, ar kuru ir iecerēts ar atpakaļejošu spēku no dienas, kas bijusi pirms šīs tiesvedības sākšanas, nodot šo pasīvu elementu atpakaļ minētajai kredītiestādei, ja šādas atzīšanas rezultātā kredītiestāde, kurai šie pasīvi bija nodoti ar pirmo pasākumu, ar atpakaļejošu spēku zaudē statusu, kas būtu ļāvis tai būt par atbildētāju šajā norises gaitā esošajā tiesvedībā, tādējādi liekot apšaubīt tiesas nolēmumus, kuri jau pieņemti par labu prasītājam un par kuriem ir attiecīgā tiesvedība.
- 33 Šajā ziņā ir jānorāda – no Direktīvas 2001/24 4. un 16. apsvēruma izriet, ka tā ir balstīta uz vienotības un universalitātes principiem un paredz, ka reorganizācijas pasākumi un likvidācijas procesi, kā arī to sekas ir savstarpēji jāatzīst.
- 34 Proti, saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punktu reorganizācijas pasākumus principā piemēro saskaņā ar izcelsmes dalībvalsts tiesību aktiem. Turklāt, pirmkārt, no šīs normas otrās daļas izriet, ka šie pasākumi – atbilstoši attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos noteiktajam un nepakārtoti nekādām citām formalitātēm – ir spēkā visā Savienības teritorijā, t.sk. attiecībā pret trešām personām citās dalībvalstīs, pat tad, ja tiem piemērojamos uzņēmējas dalībvalsts noteikumos nav paredzēti šādi pasākumi vai arī to izpilde ir pakārtota nosacījumiem, kas nav izpildīti. Otrkārt, saskaņā ar šīs normas trešo daļu reorganizācijas pasākumi ir spēkā visā Savienības teritorijā, tiklīdz tie ir stājušies spēkā tajā dalībvalstī,

kur tos veic. Tādējādi šīs normas noteikumos ir paredzēts, ka kredītiestāžu reorganizācijas pasākumus un to sekas principā nosaka *lex concursus* (spriedums, 2013. gada 24. oktobris, *LBI*, C-85/12, EU:C:2013:697, 49. punkts).

- 35 Tomēr, kā *expressis verbis* izriet no Direktīvas 2001/24 23. apsvēruma, šīs sekas var nonākt pretrunā noteikumiem, kurus parasti piemēro attiecīgās kredītiestādes un tās filiāļu, kas atrodas citās dalībvalstīs, ekonomiskajai un finanšu darbībai. Tāpēc dažkārt izcelsmes dalībvalsts tiesību aktu piemērojamības principa neizbēgams ierobežojums ir citas dalībvalsts tiesību aktu izmantošana.
- 36 Tādējādi kā izņēmums no *lex concursus* piemērošanas Direktīvas 2001/24 32. pantā ir paredzēts, ka reorganizācijas pasākumu ietekmi uz norises gaitā esošām tiesvedībām saistībā ar mantu vai tiesībām, no kurām kredītiestāde ir atbrīvojusies, regulē vienīgi tās dalībvalsts tiesību akti, kurā noris attiecīgā tiesvedība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. oktobris, *LBI*, C-85/12, EU:C:2013:697, 51. un 52. punkts).
- 37 Taču, pirmām kārtām, no šā 32. panta formulējuma izriet, ka tajā paredzētā izņēmuma piemērošanai ir vajadzīgs, lai tiktu izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi.
- 38 Pirmkārt, tiem ir jābūt reorganizācijas pasākumiem Direktīvas 2001/24 2. panta izpratnē; un tā tas ir šajā gadījumā, jo – kā konstatēts šā sprieduma 26. punktā – 2015. gada 29. decembra lēmumi ir vērsti uz to, lai saglabātu vai atjaunotu kredītiestādes finansiālo situāciju.
- 39 Otrkārt, ir jābūt norises gaitā esošai tiesvedībai. Šajā ziņā Tiesa, pamatojamās uz Direktīvas 2001/24 30. apsvērumu, jau ir nospriedusi, ka nepabeigtas tiesvedības ir jānošķir no atsevišķām no tām izrietošām izpildes nodrošināšanas darbībām un ka vārdkopa “nepabeigtas tiesas prāvas” šīs direktīvas 32. panta izpratnē aptver tikai tiesvedības, kurās lieta tiek izskatīta pēc būtības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. oktobris, *LBI*, C-85/12, EU:C:2013:697, 53. un 54. punkts).
- 40 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka, no vienas puses, pamatlietā aplūkotā tiesvedība, kurā VR vērsas pret Spānijas *Novo Banco*, ir uzskatāma par tiesvedību, kurā lieta tiek izskatīta pēc būtības, jo tā attiecas uz prasību atzīt akciju pirkuma līgumu par spēkā neesošu vai – pakārtoti – šo līgumu izbeigt. No otras puses, 2015. gada 29. decembra lēmumi tika pieņemti pēc tam, kad, pamatojoties uz VR prasību, 2015. gada 4. februārī bija sākta tiesvedība *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa), un tādējādi brīdī, kad šī tiesvedība jau norisēja.
- 41 Treškārt, norises gaitā esošajai tiesvedībai ir jāattiecas uz “aktīviem vai tiesībām, kas kredītiestādei ir anulētas”. Šajā ziņā ir jāteic – kā būtībā secinājumu 38. punktā norāda ģenerāladvokāte –, ka vairākās valodu versijās Direktīvas 2001/24 32. panta formulējums ir tāds, kas mudina domāt, ka šis nosacījums attiecas tikai uz aktīviem, savukārt citās no šīm versijām šī norma ir formulēta plašāk. Tādējādi šādu atšķirību gadījumā minētā tiesību norma ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma vispārējai sistēmai un mērķim, kurā šī tiesību norma ietilpst (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 26. janvāris, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 un C-423/19, EU:C:2021:63, 65. punkts).
- 42 Runājot par Direktīvas 2001/24 32. panta mērķi – no tās 23. un 30. apsvēruma izriet, ka ar šo tiesību normu ir domāts kā neizbēgamu ierobežojumu *lex concursus* piemērošanai, no kuras tajā ir paredzēts izņēmums, noteikt, ka sekām, ko reorganizācijas pasākumi vai likvidācijas procesi rada uz norises gaitā esošu tiesvedību, ir piemērojami tās dalībvalsts tiesību akti, kurā šī tiesvedība notiek, apzinoties, ka šīs sekas var nonākt pretrunā noteikumiem, kas ir parasti piemērojami saistībā ar kredītiestādes un tās filiāļu saimniecisko un finansiālo darbību citās dalībvalstīs. Taču, ņemot vērā šo mērķi, nebūtu saskanīgi no šo nupat minēto tiesību aktu piemērošanas jomas izslēgt sekas, ko reorganizācijas pasākumi rada uz norises gaitā esošu tiesvedību apstākļos, kad šī tiesvedība attiecas uz iespējamām saistībām, kas šādu reorganizācijas pasākumu ceļā ir tikušas nodotas kādam citam subjektam.

- 43 Tādējādi ir uzskatāms, ka Direktīvas 2001/24 32. pants ir jāpiemēro norises gaitā esošā tiesvedībā attiecībā uz vienu vai vairākiem kredītiestādes bilances gan aktīvu, gan pasīvu posteņos ietilpstošiem elementiem, uz kuriem attiecas noteiktie reorganizācijas pasākumi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 6. jūnijs, *Tarragó da Silveira*, C-250/17, EU:C:2018:398, 25. punkts).
- 44 Šajā gadījumā norises gaitā esošā tiesvedība attiecas uz iespējamām saistībām, kas izriet no akciju pirkuma līguma un ietilpst Spānijas *BES* pasīvos, attiecībā uz kuriem ir veikts reorganizācijas pasākums, ko *Banco de Portugal* pieņēmusi 2014. gada augustā, un no kurām Spānijas *BES* atbrīvojās Direktīvas 2001/24 32. panta izpratnē; savukārt šis pasākums tika ar atpakaļejošu spēku grozīts ar 2015. gada 29. decembra lēmumiem.
- 45 Ievērojot šo informāciju, ir redzams, ka šajā 32. pantā noteiktie trīs kumulatīvie nosacījumi pamatlietā ir izpildīti.
- 46 Otrām kārtām, runājot par apmēru, kādā reorganizācijas pasākumu sekām ir piemērojami tās dalībvalsts tiesību akti, kurā notiek tiesvedība, ir uzskatāms, ka šīs dalībvalsts tiesību akti ir piemērojami attiecībā uz visām sekām, ko šie pasākumi var radīt uz šādu tiesvedību, neatkarīgi no tā, vai šīs sekas ir procesuālas vai materiāltiesiskas.
- 47 Proti, no vienas puses, nedz no Direktīvas 2001/24 32. panta, nedz no tās 30. apsvēruma neizriet, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējis šā izņēmuma piemērošanu aprobežot ar reorganizācijas pasākuma procesuālajām sekām vien. No otras puses, šīs direktīvas 23. apsvērumā, kurā – kā izriet no šā sprieduma 35. punkta – kādas citas dalībvalsts, kas nav izcelsmes dalībvalsts, tiesību aktu piemērojamība tiek attaisnota kā neizbēgams ierobežojums izcelsmes dalībvalsts tiesību aktu piemērojamības principam, tiek ne tikai minētas procesuālās sekas, bet gan norādīts, ka reorganizācijas pasākumu gan procesuālās, gan materiāltiesiskās sekas var nonākt pretrunā noteikumiem, kurus parasti piemēro attiecīgās kredītiestādes un tās filiāļu, kas atrodas citās dalībvalstīs, saimnieciskajai un finansiālajai darbībai.
- 48 Jāprecizē arī, ka, ciktāl – kā izriet no Direktīvas 2001/24 32. panta un tās 30. apsvēruma formulējuma – tās dalībvalsts tiesību akti, kurā notiek tiesvedība, attiecas tikai uz sekām, ko šie pasākumi rada minētajā tiesvedībā, šā panta piemērošana tādai situācijai kā pamatlietā aplūkotā neliek apšaubīt 2015. gada 29. decembra lēmumu spēkā esamību pašu par sevi.
- 49 Līdz ar to no Direktīvas 2001/24 3. panta 2. punkta un 32. panta izriet, ka uz norises gaitā esošu tiesvedību, kurā lieta tiek izskatīta pēc būtības, attiecas tikai tās reorganizācijas pasākuma gan procesuālās, gan materiāltiesiskās sekas, kuras ir noteiktas tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā šī tiesvedība notiek.
- 50 Šādi to interpretēt liek arī vispārējais tiesiskās drošības princips un Hartas 47. panta pirmajā daļā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.
- 51 Šajā ziņā, pirmkārt, par tiesiskās drošības principu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šis princips prasa, gan lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas, gan lai to piemērošana būtu paredzama tiesību subjektiem – it īpaši tad, ja šīs normas var nelabvēlīgi ietekmēt fiziskas personas vai uzņēmumus. Konkrēti minētais princips prasa, lai tiesiskais regulējums ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tajā noteikto pienākumu apjomu un lai šīs personas nepārprotami zinātu savas tiesības un pienākumus un spētu atbilstoši rīkoties (spriedums, 2019. gada 11. jūlijs, *Agrenergy* un *Fusignano Due*, C-180/18, C-286/18 un C-287/18, EU:C:2019:605, 29. un 30. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 52 Turklāt Tiesa ir jau atgādinājusi, ka tiesiskās drošības princips ir īpaši stingri jāievēro tāda tiesiskā regulējuma gadījumā, kas var radīt finansiālas sekas (spriedums, 2007. gada 21. jūnijs, *ROM-projecten*, C-158/06, EU:C:2007:370, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 53 Šajā gadījumā, lai arī brīdī, kad VR cēla prasību *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa) pret Spānijas *Novo Banco*, proti, 2015. gada 4. februārī, viņas rīcībā bija visa informācija, kas vajadzīga, lai, pilnībā apzinoties visus apstākļus, lemtu par šādas prasības celšanu, kā arī nešaubīgi identificētu personu, pret kuru šī prasība ir ceļama, un – konkrēti – apstākļi, ka pasākums, ar kuru no *Novo Banco* uz *BES* tiek nodotas no akciju pirkuma līguma izrietošās saistības, vēl varētu tikt pieņemts un radīt sekas ar atpakaļejošu spēku, VR tik un tā nespētu – pēc tam, kad šī prasības ir celta, taču kamēr par to nav galīgi izspriests – priekšlaikus sagatavoties šai iespējamībai un atbilstoši rīkoties.
- 54 Tādējādi, ja pamatlietas tiesvedībā tiktu atzītas 2015. gada 29. decembra lēmumu sekas – tā rezultātā apšaubot tiesu nolēmumus, kuri jau pieņemti par labu VR un par kuriem joprojām notiek tiesvedība, un atbildētājam ar atpakaļejošu spēku zaudējot statusu, kas būtu ļāvis pret to vērsties tiesā saistībā ar prasītājas celto prasību –, tiktu pārkāpts tiesiskās drošības princips.
- 55 Otrkārt, attiecībā uz šādas atzišanas izvērtējumu saistībā ar Hartas 47. pantā garantētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir jāteic, ka šā panta pirmajā daļā ir noteikts, ka ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ievērojot minētajā pantā paredzētos nosacījumus.
- 56 Turklāt Hartas 52. panta 1. punktā ir paredzēts, ka ierobežojumi tajā nostiprināto tiesību un brīvību izmantošanai var tikt noteikti tikai ar nosacījumu, ka, pirmām kārtām, šie ierobežojumi ir paredzēti tiesību aktos, otrām kārtām, ar tiem ir respektēta attiecīgo tiesību un brīvību būtība un, trešām kārtām, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *État luxembourgeois* (Tiesības apstrīdēt tiesā informācijas sniegšanas pieprasījumu nodokļu jomā), C-245/19 un C-246/19, EU:C:2020:795, 51. punkts).
- 57 No Tiesas judikatūras izriet, ka ar Hartas 47. panta pirmajā daļā garantēto pārbaudes tiesā efektivitāti tiek prasīts tostarp, lai ieinteresētā persona pēc iespējas labākos apstākļos varētu aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā ar prasību, kas celta pret kādu konkrētu subjektu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, PI, C-230/18, EU:C:2019:383, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Spānijas tiesās VR celtā prasība ir balstīta tostarp uz tiesībām, kas saskaņā ar Hartas 47. panta pirmo daļu ir garantētas Savienības tiesībās, jo viņa pamatojas uz tiesībām, ka šajā tiesvedībā netiks celta iebilde par reorganizācijas pasākumu seku atzīšanu, ja šādas atzišanas rezultātā tiktu pārkāptas Direktīvā 2001/24 šajā ziņā paredzētās tiesību normas.
- 59 No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka gan tad, kad VR 2015. gada 4. februārī cēla prasību pret Spānijas *Novo Banco*, gan tad, kad 2015. gada 15. oktobrī *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa) pieņēma spriedumu, ar kuru šī prasība tika apmierināta, 2015. gada 29. decembra lēmumi vēl nebija pieņemti.
- 60 Līdz ar to ir redzams, ka VR ir pamatoti vērsusi prasību pret Spānijas *Novo Banco*, kura toreiz bija subjekts, pret kuru varēja vērsties tiesā ar prasību par saistībām, kas izriet no akciju pirkuma līguma noslēgšanas ar VR. Proti, VR toreiz nebūtu varējusi celt prasību pret Spānijas *BES*, jo – kā to konstatējusi iesniedzējtiesa – šīs saistības ar 2014. gada augusta lēmumu tika nodotas no *BES* uz *Novo Banco*.
- 61 Direktīva 2001/24 patiešām neliedz izcelsmes dalībvalstij grozīt, pat ar atpakaļejošu spēku, reorganizācijas pasākumiem piemērojamo tiesisko režīmu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. oktobris, *LBI*, C-85/12, EU:C:2013:697, 38. punkts).

- 62 Tomēr šajā gadījumā ir jāuzsver – kā izriet no šā sprieduma 26. un 29. punkta –, ka 2015. gada 29. decembra lēmumi, ar kuriem ar atpakaļejošu spēku tika izdarīti grozījumi 2014. gada augusta lēmumā, tika pieņemti un – konkrēti – no akciju pirkuma līguma ar VR noslēgšanas izrietošo saistību attiecināšana ir notikusi apstākļos, kad norises gaitā bija tiesvedība, kas bija sākta nolūkā konstatēt šādas saistības. Proti, šie lēmumi ir vērsti tieši uz to, lai padarītu *Juzgado de Primera Instancia de Vitoria* (Vitorijas pirmās instances tiesa) 2015. gada 15. oktobra spriedumu par neefektīvu, liekot apšaubīt to, kā šī tiesa bija interpretējusi 2014. gada augusta lēmumu. Kā izriet no šā sprieduma 19. punkta, šie lēmumi ir tišuprāt vērsti uz VR celto prasību, lai panāktu, ka pretēji minētajā spriedumā nospriestajam tiktu konstatēts, ka saistības, kas varētu tikt atzītas minētās prasības izskatīšanas gaitā, *BES* nebija nodevusi *Novo Banco*.
- 63 Taču, ja atzītu, ka reorganizācijas pasākumi – kurus izcelsmes dalībvalsts kompetentā iestāde ir noteikusi pēc tam, kad ir celta šāda prasība un taisīts šāds spriedums, un kuru rezultātā ar atpakaļejošu spēku tiek grozīts tiesiskais ietvars, kam ir nozīme šīs prasības pamatā esošā strīda izšķiršanā, vai pat tieši mainīta attiecīgajā tiesvedībā aplūkotā tiesiskā situācija – var likt attiecīgo lietu izskatošajai tiesai šo prasību noraidīt, tā rezultātā tiktu ierobežotas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību Hartas 47. panta pirmās daļas izpratnē pat tad, ja šie pasākumi, kā atgādināts šā sprieduma 61. punktā, paši par sevi nav pretrunā Direktīvai 2001/24.
- 64 Turklāt šādu secinājumu neliek apšaubīt nedz apstākļi, ka brīdī, kad tika pieņemti 2015. gada 29. decembra lēmumi, pamatlieta vēl nebija izspriesta ar galīgu nolēmumu, nedz apstākļi – ko savās atbildēs uz Tiesas rakstiski uzdotajiem jautājumiem un tiesas sēdē uzsvēra Portugāles valdība –, ka VR bija tiesības apstrīdēt šos lēmumus Portugāles tiesās trijos mēnešos no dienas, kad tie tika publicēti *Banco de Portugal* tīmekļvietnē.
- 65 Šajā ziņā jānorāda, ka iespējai celt prasību par 2015. gada 29. decembra lēmumu atcelšanu Portugāles tiesās šajā kontekstā nav nozīmes, jo šajā gadījumā jautājums ir par kompetentajās Spānijas tiesās VR pret Spānijas *Novo Banco* celtās prasības efektivitāti.
- 66 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir atbildams, ka Direktīvas 2001/24 3. panta 2. punkts un 32. pants, aplūkoti kopā ar tiesiskās drošības principu un Hartas 47. panta pirmo daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ja tiesvedībā – kura notiek kādā citā, no izcelsmes dalībvalsts atšķirīgā dalībvalstī un kurā pēc būtības tiek izskatīts jautājums par pasīvu elementu, no kura šī kredītiestāde bija atbrīvojusies kādā šajā izcelsmes dalībvalstī veikta pirmā reorganizācijas pasākuma rezultātā, – tiek bez kādiem citiem nosacījumiem atzītas sekas, ko rada kāds otrs reorganizācijas pasākums, ar kuru ir iecerēts ar atpakaļejošu spēku no dienas, kas bijusi pirms šīs tiesvedības sākšanas, nodot šo pasīvu elementu atpakaļ minētajai kredītiestādei, ja šādas atzīšanas rezultātā kredītiestāde, kurai šie pasīvi bija nodoti ar pirmo pasākumu, ar atpakaļejošu spēku zaudē statusu, kas būtu ļāvis tai būt par atbildētāju šajā norises gaitā esošajā tiesvedībā, tādējādi liekot apšaubīt tiesas nolēmumus, kuri jau pieņemti par labu prasītājam un par kuriem ir attiecīgā tiesvedība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 67 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lem par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK (2001. gada 4. aprīlis) par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju 3. panta 2. punkts un 32. pants, aplūkoti kopā ar tiesiskās drošības principu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmo daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ja tiesvedībā – kura notiek kādā citā, no izcelsmes dalībvalsts atšķirīgā

dalībvalstī un kurā pēc būtības tiek izskatīts jautājums par pasīvu elementu, no kura šī kredītiestāde bija atbrīvojusies kāda šajā izcelsmes dalībvalstī veikta pirmā reorganizācijas pasākuma rezultātā, – tiek bez kādiem citiem nosacījumiem atzītas sekas, ko rada kāds otrais reorganizācijas pasākums, ar kuru ir iecerēts ar atpakaļejošu spēku no dienas, kas bijusi pirms šīs tiesvedības sākšanas, nodot šo pasīvu elementu atpakaļ minētajai kredītiestādei, ja šādas atzišanas rezultātā kredītiestāde, kurai šie pasīvi bija nodoti ar pirmo pasākumu, ar atpakaļejošu spēku zaudē statusu, kas būtu ļāvis tai būt par atbildētāju šajā norises gaitā esošajā tiesvedībā, tādējādi liekot apšaubīt tiesas nolēmumus, kuri jau pieņemti par labu prasītājam un par kuriem ir attiecīgā tiesvedība.

[Paraksti]